

НЕ ТРЯБВА ДА УМИРАШ В ТВОЯТА ПУСТИНЯ

Дейвид Уилкерсън
4 Юни 2001

Неотдавна започнах да замислям книга за страданието на Божиите светии. Искях да окуража християните относно Божията вярност към Неговите хора сред техните изпитания. До тогава много читатели ми бяха писали, свидетелствайки как Бог им е давал милост във времената на техните изпитания.

Една жена писа за едно устояване в изпитание: "Преди дванадесет години аз и съпругът ми се пенсионирахме и Бог ни прати между народите като мисионери-евангелизатори. През това време посетихме повече от 30 страни и често служехме при тежки обстоятелства, но Бог винаги ни държеше в добро здраве и ни благославяше със свръхестествена сила.

Миналия март бях атакувана от непозната болест, която беше особено опасна. Ние видяхме как това бедствие засегна множество от хората, на които служехме в отдалечения район. То причиняваше болка и подуване в ръцете. Точната причина за болезненото подуване в моите стави не можеше да бъде определена от множество специалисти. Те само се почесваха по главата в недоумение. Аз плаках към Бог, но небесата изглеждаха тихи. През цялото време не усещах Неговото присъствие близо до мен. Прекарах в самота девет месеца в пустиня от несигурност и болка.

През декември 1999 г. болката взе своя дан от мен физически и умствено. Бях изтощена и трудно можех да спя. И аз изгубих почвата под краката си духовно. Това бяха едни от най-тъмните дни в моя живот. Не знаех дали ще мога да видя новия век. Една сутрин се събудих от ярката слънчева светлина, нахлуваща в моята спалня. Разбрах, че съм спала през нощта за първи път. Моята първа мисъл беше: "Аз нямам никаква болка." Страхувах се да кажа на моя съпруг.

Започнах да чакам болката да се върне, но тя не се върна. Разбрах, че докато съм спала, Бог е работел. Имах чувството, че Той е казал на дявола: "Достатъчно!". Вече мина цяла година, а аз съм освободена от цялата болка. Това, което моят лекар записа беше: "мистериозно чудо". Имах повече сила, отколкото съм имала някога. Излязох от моята пустиня, привлечена от ръцете на моя възлюбен Исус, доверявайки се на Неговото Слово. "

Четенето на свидетелства като тези, как вярващите излизат от своите пустинни изпитания щастливи в Божията вярност, е повдигащо вярата. Говорят за ужасна болка, изпитания, бедствия, трагедии, нещастия, които не изглежда да свършат някога. Отначало техните

надежди са възкресени, а след това разбити. Някои изпитания са разчупени от свръхестествена сила, но тогава хората са поразени от ужасен страх и заядливи въпроси се устремяват към техните умове: "Защо тези нещастия идват върху мен? Дали Бог ме наказва за някой минал грях? Защо няма отговор на моите молитви? Аз постих и се молих, но не чух нищо. Защо?" Може да са се колебаели в своите изпитания, но въпреки всичко те опазват вярата си. Как?

Позволяват на техните страдания да ги накарат, да застанат на колене. Като резултат, тяхното упование в Бога само се увеличава. Те излизат от своята пустиня със свидетелство за Божията добрина и сила да ги избави и освободи.

Казвам ви, никога не бях чувал за толкова много страдание между Божиите хора. Моята съпруга Гуен и аз бяхме потресени от писмата, които прочетохме. Продължаваме да се питаме един друг: "Някога чел ли си нещо като това? Тези човешки страдания са невероятни."

Описаните хора са били поразени с ужасна, живота-застрашаваща болест. Семейства са в смут, разводи, с деца бунтовници и вземащи наркотици. Други пишат, че са в умствена и духовна пустиня. Те са лице в лице с депресии, страх, безпокойство от всякакъв вид. Някои носят тежестта на финансов товар и са изпаднали в задължения. И сега техният стрес ги е довел в пустинята на отчаянието.

Мъж, който е загубил любовта в трагедия пише: "Потръпвам от ужас всеки път, когато телефона звъни. Чудя се: "Има ли още лоши новини?"

Вярваща жена пише за едно телефонно обаждане. Тя казва: "Ние сме силно, вярващо в Библията семейство, което посещава църквата редовно. По време на нашето изпитание трите ни прекрасни момчета бяха на седем и на три години и на четиринадесет месеца. Моето ужасно телефонно обаждане дойде на 26.08.1996 г. Моят съпруг падна от 35 фута височина от покрив, който поправял. Той се нуждаеше от хирург, който да поправи счупената му бедрена кост и лакътя. Последното нещо, което ми каза преди операцията беше: "Кажете на момчетата, че аз ги обичам и ще ви видя всички сутринта. Но по време на хирургичната намеса лекарите са имали проблем. На сутринта моят съпруг беше изпаднал в кома. Вярвах, че той си почива и след време ще бъде отново с нас. Но тринадесет дни по-късно, след много процедури, преместване в най-добрата болница и всеобща молитвена верига, Бог прибра моят съпруг. По всичко изглеждаше, че нещата ще се развият добре за нас. И изведнъж нашият свят се сгромоляса. Исус никога не е казал, че християните няма да имат скръбни лица, нали? Сега, когато отглеждам три деца сама, това ми беше доказано. Въпреки това, моите момчета имат желание да бъдат на Небето. Те не само имат своя Небесен Отец, който ги чака, но имат и техния земен баща, който ги чака там, и това промени живота им. Възхваляваме Бог, че Той взе техния спасен баща на небето. Това е цел за всички нас един ден."

Тази жена е излязла от своята пустиня, осланяйки се единствено на ръцете на Исус.

Все още много християни изглежда не са открили Божията подкрепа, утеха и сила.

Нека те попитам. Как би посрещнал своето пустинно изпитание? Може би понасяш някое точно сега. Може би твоята пустиня е в долината на смъртта. Ти си чул лекаря да казва: "Това е рак. Той е злокачествен."

Или може би на член от семейството ти е поставена диагноза за неизлечима болест. Ти споделяш болката на безброй други, прекарващи часове в болничните чакални, плачещи безмълвно за чудо. Може би твоята пустиня е дълбока депресия. Ти се страхуваш всеки ден да станеш, защото тъмни облаци непрекъснато връхлитат върху теб. Твоят постоянен плач е: "Господи, помогни ми. Не мога повече." Когато отиваш на църква правиш всичко възможно да се усмихваш, но дълбоко в себе си ти преминаваш през ада. Постиш, молиш се, търсиш Бог дни, седмици, месеци, но както изглежда Бог не отговаря на молитвите ти.

Понякога ние всички се озоваваме в пустинята. Бих могъл да напиша книга за много приличащи на пустиня изпитания, които съм преминал през моя живот до сега. Все още някои християни отказват да приемат това, че пустинни изпитания идват неизбежно върху всички нас. Те мислят, че такива приказки показват липса на вяра.

Познавам пастир, който е казал на своите миряни: "Моята вяра ме е имунизираща срещу злото. Аз съм поставил граница на всяка болка и нещастие в името на Исус. Аз просто отказвам да ги приема." Не пожелавам зло на никого, но без съмнение този мъж е доведен до пустиня. Неговите вярвания не са подплатени с Библията.

Давид пише: "Избави ме, Боже, защото водите стигнаха до душата ми. Потъвам в дълбока тиня, гдето няма твърдо място да застана. Стигнах в дълбоки води, гдето потопът ме покрива. Изнемогвам от викане, гърлото ми е изсъхнало. Очите ми чезнат, докато чакам моя Бог." (Пс. 69:1-3).

Библията го казва ясно - дори и Богоизбраните между нас са понесли дълбоки пустинни изпитания. Въпросът е как ще излезем от тях? Ние можем да бъдем сигурни, че пустинните ни опитности ще извършат промени в нас. След всичко в пустинята твоята вяра ще бъде поставена в огъня. И така, дали твоите сегашни изпитания те променят за по-добро или за по-лошо?

Ти свидетелстваш, че имаш вяра.

Но как си я придобил? На каква основа е изградена твоята вяра? Писанието ни казва, че вярата идва от слушане на Божието Слово и че Бог ни дава "духовни уши", позволяващи ни да слушаме (Римляни 10:17).

Добре! А това е, което Библията казва за пустинните опитности в нашия живот: "Не дай да ме завлече устрема на водите, нито да ме погълне дълбочината... Чуй ме, о, Господи, защото е благо Твоето милосърдие... И не скривай лицето Си от слугата Си, понеже съм в утеснение" (Пс. 69:15-17).

Очевидно водите на нещастията заливат живота на благочестивите.

"Защото Ти, Боже, си ни опитал, изпитал си ни, както се изпитва сребро. Въвел си ни в мрежата, турил си тежък товар на гърба ни... Препорочахме през огън и вода" (Пс. 66:10-12).

Кой ни е сложил в мрежата от несгоди? Самият Бог го е направил.

"Преди да бях наскърбен, аз заблуждавах, но сега държа Твоето Слово... Добре ми стана, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления." (Пс.119:67,71)

Този стих прави всичко много ясно: Добре е за нас - дори ни благославя - това да сме наскърбени. Обмислете свидетелството на псалмиста: "Любя Господа, защото послуша гласа ми и молбата ми... Връзките на смъртта ме обвиха и мъките на преизподнята ме намериха, скръб и беда срещнах. Тогава призовах името Господно и Го помолих: О, Господи, избави душата ми" (Пс. 116:1-4).

Той е бил предан служител, обичал е Бог и е имал голяма вяра. Въпреки това се е срещнал лице в лице с мъката от болката, бедата и смъртта. Ние откриваме тази тема в цялата Библия.

Божие Слово ясно декларира, че пътят към вярата е през потопа и огъня: "През морето бе Твоят път и стъпките Ти през големи води" (Пс. 77:19).

"Ето, Аз ще направя ново нещо, сега ще се появи, не ще ли внимавате в него? Да! Ще направя път в пустинята и реки в безводната земя" (Ис. 43:19)

"Когато минаваш през водите, с теб ще бъда, и през реките, те не ще те потопят; Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали" (Ис. 43:2);

"Защото Аз, Господ, твоят Бог Съм, Който подкрепям десницата ти и ти казвам: Не бой се, Аз ще ти помогна." (Ис. 41:13).

Този последен стих съдържа много важен основен принцип: Във всяко пустинно изпитание, което срещнем, нашият Баща държи ръката ни. Все пак само този, който върви през пустинята получава тази ръка на подкрепа. Той я простира върху този, който достига до бушуващите реки от нещастия.

Читател на нашият кореспондентски списък беше написал мощна книга за страданието. Нейното име е Естер Хънтър; заглавието на книгата е "Радост на сутринта".

Естер ни писа наскоро за жестокото изпитание, през което преминала. Тя и съпругът ѝ летели от техния дом в Арканзас към Манитоба, Канада, за да погребат нейният 90 годишен баща, проповедник. Всичките дванадесет деца на този набожен човек бяха дошли да го почетат при смъртта му. Братята и сестрите на Естер и техните семейства се натъпкали в пет коли, за да се приберат от погребалната зала. По пътя се разразила лоша снежна виелица, която причинила пълна неразличимост на пътя. Всред бурята водещата кола се отделила от останалите. Естер и нейният съпруг се возели във втората кола. Те станали свидетели на ужасен инцидент. Две коли катастрофирани.

Естер е медицинска сестра, така че нейният съпруг изтеглил настрана тяхната кола, за да предложат помощ. Когато се приближили към мястото, за техен ужас те разбират, че една от колите е била водещата кола в тяхната процесия. Насрещна кола се опитала да се размине с камион и се ударила в нея челно. Естер погледнала в разбитата кола и видяла своята сестра, четири годишния си племенник и двама от братята си, лежащи вътре. Тя издърпала навън своя племенник, който бил откаран в болница. После издърпала сестра си, която не след дълго умряла в ръцете ѝ. Нейните братя вече били мъртви. Починали при сблъсъка. Малкият племенник оцелял, но нито един от семейството няма да забрави неопикуемата сцена на този уединен път. Всичко това става, докато техният плътски баща бил в ковчега в погребалния дом, а тяхната майка, която била сполетяна от болестта на Алцхаймер, никога няма да узнае за тази трагедия.

Две години Естер ходила в пустинята на скръбта и бъркотията. Непрекъснато се заливала в сълзи. Носела тежкото бреме на вината и на въпроса: "Ами, ако...?" Тя стояла на колене, молейки се и търсейки Слово от Бог. Отчаяно търсела да намери поне малко утеха и изцеление от ужасната трагедия. Един ден, докато се разхождала край реката, тя вдигнала един камък. Надраскала върху него думите: "Аз не мога да нося този товар." И разбрала: "Аз не мога да се обвинявам повече". Тогава хвърлила камъка във водата. От този момент Бог отнел нейния товар.

Естер излязла от своята ужасна пустиня, привлечена от ръцете на Исус. И тя има силно свидетелство: "Моят Отец прави всички неща добре. С моя любящ Баща, няма повече нещастни случаи."

Тя наистина е открила радост на сутринта.

Някои християни искат да махнат книгата на Йов от своите Библии.

Някои християни не могат да се примирят с факта, че Йов е бил праведен, възлюбен от Бог мъж, който е страдал от ужасни нещастия. Казвам на тези християни: За нас е невъзможно да познаем истинската вяра освен, ако не погледнем на страданията на Йов и не кажем: "Бог е допуснал всички тези неща да се случат на Йов с цел." Да, Бог е допуснал отнемането на децата на Йов.

Той е позволил Йов да загуби здравето си, имуществото си и своята репутация. Йов е бил опозорен в ръцете на своите така наречени приятели. Дори собствената му жена му се е присмивала. Неговото тяло е било покрито с ужасни, болезнени възпаления. Този човек е живял с непоносима болка и горест в сърцето.

Погледнете го сред развалините на неговият живот, чувстващ се изоставен, съкрушен от скръб и Небеса, които изглежда отхвърляха неговите молитви. Йов прекарваше тъмни, безсънни нощи и ужасни, изпълнени с болка дни. Неговата болка беше толкова голяма, че той молеше Бог да вземе живота му. Въсщност Йов никога не е бил по-скъпоценен за Бог, колкото сред неговото изпитание. В най-лошите часове на Йов, Бог му даде животопроменящо откровение за Себе Си. Бог лично изведе Йов от неговата пустиня. И той излезе с вяра, свидетелствайки: "Ако и да ме убие Той, аз ще го чакам." (Йов13:15). За

сравнение, някои вярващи излизат от тяхната пустиня огорчени и сърдити. Техните изпитания ги променят в неутешими, съмняващи се, ожесточени и ненавиждащи Бог: "Но Сион рече: Йехова ме е оставил, и Господ ме е забравил" (Ис. 49:14)

Аз съм виждал християни, обърнати изцяло срещу Бог, когото са обичали. Обвиняват Го, че ги е изоставил във време на тяхната нужда. В обръщането си срещу Него забравят всички проповедници. Оставят настрана своите Библии и не след дълго спират да ходят на църква. Освен това те носят в себе си ужасен гняв и негодувание срещу Бог. Познавам служител, чиято вяра беше разрушена от смърт в неговото семейство. Този човек се е заблуждавал, че неговата вяра ще го защити от нещастията. Тогава, когато трагедията го връхлетяла, бил унищожен и се обърнал срещу Бог изцяло. Неговите приятели били шокирани от закоравяването му. Той им казал: "Не искам никога повече името на Исус да се споменава." Колко трагично!

Някои вярващи умират в своята пустиня. Това е, което се случи с Израел. Освен верните Исус Навин и Халев, цяло поколение от израилтяни - хора като по чудо изведени от Египет - бяха убити в ужасната, голяма пустиня. Те умряха със съмнение и горест, в агония и болка.

Защо? Те отказаха да се доверят на Божията клетва да ги пази във време на беда. Бог им обеща: "Да се не ужасявате и да се не боите от тях! Господ, вашият Бог, който върви пред вас, Той ще се бие за вас... Господ, твоят Бог те е носил, както човек носи сина си... Който вървеше пред вас в пътя, за да ви търси място... За да ви показва пътя, по който трябва да вървите." (Втор. 1:29-33)

Все още четем какво се случи с това съмняващо се, закоравяло поколение: "Времето, през което пътувахме... беше 38 години, докато се довърши из сред стана цялото поколение воюващи мъже... Още Господната ръка беше против тях, за да ги изстреби... догде се довършиха." (Втор. 2:14-15).

Бог чака, докато умре и последния, преди да проговори отново на Израел: "А като се довършиха и измряха всичките воюващи мъже сред людете, Господ ми говори казвайки:" (Втор. 2:16-17).

Каква беше причината това поколение да умре в пустинята? Това са същите две причини, поради които християните умират в своите пустини днес:

1. Те не приеха Божията любов към тях.

През всички изпитания на израилтяните, Бог се е опитвал отново и отново да им покаже Своята необятна любов към тях, но те не я приеха. Просто не вярваха, че техните изпитания произхождаха от Неговата любов. Още повече хората казваха отново и отново: "Ако Бог ни обичаше, защо ни доведе тук, в пустинята да ни убие? Защо Той позволява да страдаме толкова много?"

Тук виждаме корена на всяко неверие: нежеланието да повярват и да се доверят на Божията любов, като Негови деца. Още повече, единствената причина Бог да избере Израел за Негови хора беше заради Неговата любов: "И понеже Той обичаше бащите ти, затова избра тяхното потомство след тях... Господ не ви предпочете, нито ви избра, загдето сте по-многочислени от всичките други племена... но понеже ви възлюби Господ." (Втор. 4:37,7:7-8).

На Израел беше казано: "Бог не ви избра, заради нещо специално във вас. Той ви избра единствено, защото ви обичаше."

Размислете! Защо Бог не позволи на Валаам да прокълне Израел? "Господ Твоят Бог не склони да послуша Валаам! Господ Твоят Бог промени проклетията в благословение за тебе, понеже Господ Твоят Бог те обикна." (Втор. 23:5).

Защо Бог постави Израел в опасност в Червеното море? Той искаше да види дали те ще се доверят на любовта на техния Небесен Баща. Той се чудеше: "Като какъв Баща Си ме представят Моите хора? Дали те наистина вярват, че Аз ги обичам достатъчно, за да не позволя никога да попаднат в ръцете на врага? Дали уповават на Моите твърди обещания да ги извеждам от всяко обстоятелство? Дали знаят, че Аз никога няма да ги изоставя, дори и нещата да изглеждат мрачни и безнадеждни?"

Защо Бог доведе Израел до горчивите води на Мера? Още веднъж Той искаше да извлече едно свидетелство от Своите хора, че вярват в Неговата любов към тях. Той искаше да разбере дали ще му се доверят за това, че може да утоли жаждата им, поради голямата Си любов към тях.

Виждаме още едно изпитание, когато Израел беше на границата на обещаната земя и 12 мъже бяха изпратени да проучат тайно земята, но 10 от тях се върнаха с "лош отчет". Твърдяха, че Израел никога няма да може да завладее земята, защото е пълна с гиганти, крепости, градове с високи стени, имаше много препятствия, пречещи на завладяването. Как реагираха хората на този отчет? Още веднъж те плачеха от страх и неверие: "Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас" (Числа 13:31).

Всъщност те казаха: "Нашите врагове са по-силни от Божията любов към нас". Те обвиняваха Бог, че ги е забравил във време на нужда и че ги е напуснал, заради собствените им планове. И те прекараха цялата нощ роптаейки и плачейки: "Аз бих желал да съм мъртав. Защо Бог ни постави в тази безнадеждна ситуация?" Апостол Стефан казва за тези хора: "и се върнаха със сърцата си в Египет" (Деяния 7:39). Още веднъж виждаме, че във всяка криза Бог уверява своите хора: "Аз ви обичам предано." Въпреки това, всеки път те позволяват на трудностите да помрачат познанието им за Божията любов към тях.

Помислете върху това. Ако ние вярваме, приемаме и се доверяваме на любовта на нашия Небесен Баща, тогава какъв е смисълът да се страхуваме? Например аз съм разбрал, че ако наистина уповавам на Божията любов към мен, няма нужда да се страхувам, че няма да съм спасен. Ако аз наистина съм Негов - ако аз вярвам, че Той ме държи в Своите любящи ръце -

тогава Той никога няма да остави дявола или някой друг глас да ме измами. Нито трябва да се страхувам от някое неочаквано нещастие, или падане, или изглед за несигурно бъдеще.

Моят любящ Баща няма да позволи нищо да се случи в живота ми, освен това, което предварително е решил за мое добро. Няма значение какви може да са проблемите ми, Той ще ги разреши и ще направи път за мен. Бог на любовта може да извършва чудо след чудо в моя полза, ако само Му се доверя.

Това ми дава възможност да посрещна страха, нещастията, дори и смъртта. Аз знам, че през това време Бог ще споделя болката ми и моите сълзи ще са толкова скъпоценни за Него, като злато. Той няма да позволи на моите изпитания да ме разрушат. Винаги остава верен да направи път за изход от тях за мен. Ти може да се чудиш: "Ние не объркваме ли нашия собствен живот с лошите си решения? Не носим ли хаос в живота си, защото излизаме от Божията воля? Какво да кажем за всичките глупави неща, които правим и които ни объркват и впримчват?".

Уверявам те - ако ти само се довериш на Божията любов, разкайвайки се и оставайки верен на Него, Той ще оправи всичките ти бъркотии. Той ще обърне нашата пепел в красота.

2. Те бяха слепи за това, че Бог благоволява в тях.

Нашият Бог не само обича Своите хора, но Той се наслаждава във всеки от нас. Той се удоволства в нас. И Той действително е щастлив да се грижи за нас и да ни води.

Виждам този вид родителско удоволствие в моята съпруга Гуен, когато някой от нашите внуци се обади по телефона. Гуен светва като коледно дърво, когато разговаря с някой от тях. Нищо не може да я вдигне от телефона. Дори и да ѝ кажа, че президента е на вратата, тя ще ми покаже пътя и ще продължи да говори.

Понякога моите деца ме провалят, правейки нещата обратно на това, на което съм ги учил, но никога не съм преставал да ги обичам или да се наслаждавам в тях. И ако аз, като несъвършен баща, притежавам такава дълготърпяща любов, колко повече нашият Небесен Баща ще Го е грижа за нас, Неговите деца?

Затова намирам тази сцена с израелските съгледвачи за толкова стъписваща. През цялото време Бог доказваше любовта Си към Неговите избраници. Но все още, при всеки повод те отказваха да я приемат. Накрая Исус Навин и Халев застанаха сред тях и извикаха: "Ако бъде благоволенieto на Господ към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде" (Числа 14:8).

Какво просто, но мощно свидетелство. Те казаха: "Нашият Бог ни обича и благоволява в нас. И Той ще победи всеки гигант, защото Той благоволява да го направи за нас. Ето защо ние не трябва да гледаме на пречките. Трябва да поставим нашия поглед върху голямата Любов на Бог към нас."

В цялото Писание четем, че Бог благоволява в нас: "А непорочните в пътя си са угодни Нему." (Пр. 11:20).

"А молитвата на праведните е приятна Нему." (Пр. 15:8). "Избави ме от силният ми неприятел... по-силни от мен... но Господ ми стана подпорка. И изведе ме на широко, избави ме, защото имаше благоволение към мене." (Пс. 18:17-19).

В този последен стих откриваме голямата истина, която Израел пропускаше: "Той ме водеше, защото благоволяваше в мен."

Няма значение колко силни могат да бъдат твоите врагове, няма значение колко опустошаващи са нашите огнени изпитания или колко безнадеждни неща се случват - нашият Бог ще ни изведе.

Защо? Защото Той благоволява в нас! Бог направи Своята любов към Израел пределно ясна. Ето защо Той можеше да ги запита: "Защо... казваш, Израилю: Пътят ми е скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя Бог?" (Ис. 40:27)

Той казваше: "Как можеш да кажеш, че Аз не виждам твоите изпитания? Как можеш изобщо да вярваш, че Аз не благоволявам в теб? Аз благоволявах в моя служител Йов през всичките негови ужасяващи изпитания. И Аз благоволявам в твоето право сега - сред твоите трудни времена."

Абсолютно задължително е да вярваме - незабавно, непоколебимо, днес - че Бог ни обича и благоволява в нас. Тогава ще можем да приемем, че всяко обстоятелство в нашият живот ще бъде доказателство за любящото, бащинско намерение към нас.

Ще излезем от нашите пустини, облягайки се на любящите ръце на Исус. И Той ще донесе радост на сутринта.

Скъпи светия, не гледай на своите увеличаващи се сметки. И не се опитвай да гледаш в несигурното бъдеще. Твой дял е да вярваш в заветните обещания на своя любящ Баща и да уповаваш на голямата Му любов към теб. Ти ще излизаш победител, защото Той те държи в Своите любящи ръце.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[You Don't Have to Die in Your Wilderness](#) / [Не трябва да умираш в твоята пустиня](#)